

РЕШЕНИЕ

№ 5785

гр. София, 19.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **10887** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Адм. дело № 10887/2024 г.

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] срещу решение № 000030-11072/17.10.2024 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), с което е оставено без уважение искането на жалбоподателя с вх. № М-26-П-739/18.09.2024 г. за изплащане на лихва в размер на 1184,99 лв. по възстановена и обявена за недължимо платена държавна такса в размер на 25 000 лв. за периода 24.10.2022 г. – 30.03.2023 г.

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е нищожно като постановено при липса на материална компетентност на постановилия го орган, съответно незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че при липсата на правила за възстановяване на държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта (ЗХ) по аналогия следвало да се приложи процедурата по чл.92, ал.4 от ЗХ по арг. от чл.46, ал.2 от Закона за нормативните актове (ЗНА). Тъй като редът за възстановяване на недължимо платени суми бил този по чл.128 и чл.129 от ДОПК, компетентен да се произнесе бил орган по приходите. Иска се съдът да обяви акта за нищожен, а алтернативно – да го отмени. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП, чрез упълномощения процесуален представител юрк. Г. С. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето

й, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК за процесуално допустима (актът е съобщен на 17.10.2024 г., а жалбата срещу него – подадена на 31.10.2024 г.).

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

С решение № 000030-8947/18.10.2022г. по чл.17, ал.1, т.1 от Закона за хазарта на „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години за игрална зала с адрес: [населено място], област С., [улица]. Със същото решение са определени за заплащане държавна такса по чл.30, ал.1 от ЗХ в размер 7900 лв. и държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 25000 лв.

С решение № 000030-1096/07.02.2023 г. на изпълнителния директор на НАП е уважено искане на „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД с вх. № 26-П-59/30.01.2023 г. за възстановяване на недължимо платена държавна такса от 25 000 лв.

С искане с вх. № М-26-П-739/18.09.2024 г. „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД е поискало от НАП да му бъде изплатена лихва в размер на 1184,99 лв. по възстановена и обявена за недължимо платена държавна такса в размер на 25000 лв. за периода от 24.10.2022 г. (момента на заплащането на таксата) до 30.03.2023 г. (момента на възстановяване на сумата)

Производството е приключило с издаване на оспореното решение № 000030-11072/17.10.2024 г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане с вх. № М-26-П-739/18.09.2024 г. В мотивите на решението е посочено, че при и по повод дейностите по надзор върху хазарта изпълнителният директор на НАП действа в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта (чл.16 от ЗХ), а не в качеството на орган по приходите (както е предвидено в хипотезата на чл.129 от ДОПК). На следващо място са изложени мотиви за неприложимост на процедурата по ДОПК за възстановяване и прихващане на недължимо платени суми (чл.129, ал.6 от ДОПК) или събиране на суми за такси, установени със закон (чл.162, ал.2, т.3 от ДОПК). В допълнение е посочено, че от страна на жалбоподателя не е подадена жалба срещу решение № 000030-1096/07.02.2023 г., с което е възстановена като недължимо платена сумата от 25 000 лв., нито е подадена молба с искане за допълване на диспозитива му, с което били уважени всички претенции на заявителя. В този смисъл е прието, че е налице стабилен административен акт, който не подлежи на преразглеждане, което прави искането недопустимо.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. По арг. от чл.16, чл.17, ал.1, т.1 и т.16 от ЗХ държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности се осъществява от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, като последният издава, отказва, прекратява и отнема лицензи за организиране на хазартни игри, като осъществява и други правомощия в областта на

хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Именно изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнася по въпроси, касаещи лицензите за организиране на хазартни игри, в частност възстановяването на недължимо платена сума за държавна такса, ведно с лихвата. Следователно, изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава, респ. да отказва възстановяването на недължимо платени такси, както и да определя размера на законната лихва върху върнатите суми.

При издаването на акта са спазени изискванията за форма по чл.59 от АПК, като в него се съдържат всички изискуеми реквизити, в това число и фактическите и правни основания, обосновавали издаването му.

При издаването на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му. Преценката на административния орган е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК. Административният орган е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите. В хода на производството не е нарушено правото на защита на жалбоподателя, като същият е уведомен за издаването на обжалваното решение.

Правилно е приложен и материалният закон.

Разпоредбата на чл.92, ал.4 от ЗХ регламентира, че недължимо платени или събрани суми по ал.1-3 (такси по чл.30, ал.3 и ал.4 от ЗХ, годишни вноски за социално отговорно поведение, глоби и лихви) и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. Следователно редът по ДОПК не е приложим за таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 от ЗХ. При и по повод дейността си по надзор на хазарта изпълнителният директор на НАП не действа като орган по приходите, така както е предвидено в нормата на чл.129 от ДОПК. Едновременно с това, производството по чл.129 от ДОПК приключва с акт за възстановяване и прихващане, а в случая възстановяването на недължимо платената такса по чл.30, ал.6 от ЗХ е извършено въз основа на решение на изпълнителния директор на НАП в качеството му орган по надзор на хазарта.

След като в чл.92 от ЗХ не е уредена процедурата за възстановяване на таксите по чл.30, ал.6 от ЗХ, правилно административният орган е приел, че не е приложима разпоредбата на чл.129, ал.6 от ДОПК. След като за главницата не се прилагат правилата на глава 16 „Особени производства“, Раздел I „Прихващане и възстановяване“, чл.128 - чл.132 на ДОПК, то същите не могат да бъдат отнесени и към акцесорното вземане – за лихва за забава върху недължимо платени такси по чл.30, ал.6 от ЗХ.

В случая, упражнявайки правомощията си, ответникът е издал решение № 000030-10371/05.12.2022 г., с което е уважил искането на дружеството за възстановяване на недължимо внесена от него на 24.10.2022 г. държавна такса. Обезщетението за забава от изпълнението на незаконосъобразен индивидуален административен акт, което е станало изискуемо с отмяната му в посочената част, би могло да се претендира по реда на чл.203 - чл.207 от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а не чрез оспорване на отказа за възстановяване на законната лихва по реда на ДОПК, с каквото искане е бил сезиран ответникът. Този извод се подкрепя и от разясненията, дадени в ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС.

В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че процесният отказ на изпълнителния директор на НАП да възстанови лихвата за забава съответства на приложимите материалноправни норми, тъй като липсва норма в специалния приложим закон, която да задължава ответника да издаде търсения от дружеството акт по см. на чл.21 и сл. от АПК.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният административен акт е законосъобразен, поради което подадената срещу него жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено по реда на чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД срещу решение № 000030-11072/17.10.2024 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: